

Een zomer met een olifant

Een Boekje van Eigen Deeg
van
Joke Naughton
(Hoofdstuk uit het boek 'Piep')

Duitsland, zomer 2003

Het paard Ik heb het zó warm. Jolly ook. We zijn wit met stippen en hebben gelukkig niet al te veel last van vliegen, maar wat ís het heet. De onderste wei, die aan de autoweg tussen de heuvels, is helemaal dor en kaal, er is niks te grazen meer daar. Ze heeft ons naar de grote middelste wei gebracht, die met de oude scheve stal en het frisse beekje. Daar is altijd schaduw en nog veel gras. En af en toe komt ze ons overdag zomaar even halen. Dan zet ze ons een paar uur op stal, thuis bij de kinderen en het huis. Ze spoelt ons af met lauw water en haalt dat gekke paarse spul tevoorschijn, voor onze staarten. Meestal slaat ze dan helemaal door en wast en wast ons, tot we oogverblindend wit zijn en onze stippen nog zwarter lijken.

Vandaag stonden we dus weer eens binnen, wat te dutten in de koelte. En toen kwámen er toch een paar interessante mensen aan de deur! Donker, een beetje aarzelend, en ze keken zeer, zeer belangstellend, bijna verbaasd naar Jolly en mij.

De vrouw Ik heb iets met circussen. Ben er zelfs ten huwelijk gevraagd. Op onze trouwuitnodiging stonden een clown en een circuspaard. Die onverklaarbare liefde voor circussen, de opwinding die zich meester van me maakt als ik zo'n tent zie, de kleuren, de geuren – het is eigenaardig. Maar misschien heeft een circus wel alles waar ik van hou: dieren, kleuren, theater, muziek, vrijgevochten mensen, en toch de veiligheid van de groep. Alles kwam samen op de dag dat die twee mensen aan de deur stonden. Ze hadden donkere haren, een ietwat zigeunerachtig uiterlijk en keken ons met grote, verwachtingsvolle ogen aan. Mijn instinct zei meteen: circus! En mijn hart maakte een sprongetje van verwachting.

“Dag meneer en mevrouw”, zeiden ze beleefd, want we deden samen de poort open om ze op de binnenplaats te laten. “Excuseert u ons dat wij u lastig vallen, maar wij willen u iets vragen. De wei helemaal onderaan in het dorp, is die van u?” Die was inderdaad van ons, ware het niet dat we dat stukje pachtten van de broer van de overbuurvrouw van het dorpscafé. Maar goed, dat was allemaal al jaren in kannen en kruiken, dus ja, die wei gebruiken wij, zeg maar. Toen kwam de hamvraag: “Wij hebben een klein circus, zouden wij misschien een week gebruik mogen maken van uw wei, want het ligt zo mooi aan de

doorgaande weg. Zo zien de mensen ons goed en kunnen we misschien deze zomer nog wat geld verdienen.”

Binnen een fractie van een seconde dacht ik: “Ja! Geweldig! Een echt circus op onze wei, dat is toch het einde. Gaan we met de kinderen kijken iedere dag, kan ik overal aan ruiken, voelen, proeven, yes yes en ja! – Ik keek dus meer dan opgetogen naar mijn man.

Hij dacht na. Daar is hij erg goed in. “Kom binnen”, zei hij en gebaarde vriendelijk naar het echtpaar. “Dan zetten we koffie en praten we erover.”

Wij met zijn vieren de keuken in. Ik begon meteen over onze stippelpaarden die toch ook wel een hoog circusgehalte hadden, en ratelde lekker door. Mijn man leek ook enthousiast maar sprak vervolgens de onvergetelijke woorden: “Wat als er iets gebeurt op die wei? Wie is dan aansprakelijk? Ik denk wel dat we dit eerst aan onze verpachter moeten vragen.”

De man en de vrouw dronken rustig van hun koffie en vertelden daarop iets vaags over een verzekering. Ik luisterde absoluut niet. Een circus in onze wei! Hoera!

Mijn man besloot dat ik de verpachter moest bellen. Aldus geschiedde. ‘Hallo Herr Bausch, wie geht es? U spreekt met ons van de wei. Ja, die, in Dorfweil. Wel, Herr Bausch, er staan hier een man en een vrouw die een soort van circus in uw wei willen opbouwen, mag dat? Wat? Of het gross is? Nee, dat geloven we niet, een tentje en een paar kraampjes oder so. Ha, het mag als wij het goedvinden? Okee, dankeschön!’

Tweewerf hoera. Het ging echt gebeuren. Een totale opwinding maakte zich van me meester. We praatten nog even na, vroegen wanneer ze zouden komen en ‘die Käse war gegessen” zoals men dat in Duitsland pleegt te zeggen.

De volgende dag stonden er een grote tent, een stuk of acht caravans, een zootje geiten, een kameel, wat vage ponies en jawel, een heuse olifant in onze wei. Temperatuur: 37 graden. Het geheel werd aangevuld door wat uitgedroogde, treurige mensen en flink wat smoezelige kinderen. Wij waren trots en blij, dat hadden we Dorfweil toch maar mooi gegeven: een echt circus, derde maal hoera!

Diezelfde avond nog begon het gemieter. De kroegbaas, onze überbuurman, begon te klagen over dierenmishandeling, want

de olifant had het snikheet en dat kon niet. Ook hadden wij, de exoten van het dorp, dieven en rovers binnengehaald. En bovendien hadden ze geen vergunning.

Vergunning? De volgende morgen liep ik naar beneden naar de wei, om het spektakel nog eens te aanschouwen. Duikt ineens de burgemeester himself op. "U mag dit helemaal niet, bent u nou helemaal verrückt geworden, ze hebben bij ons een vergunning gevraagd en niet gekregen, u gaat hier nog van horen." Onbeschoft was hij tegen me, ongelofelijk. "U komt morgenochtend met die circusfamilie bij mij ins Buro op gesprek, en dan gooien we ze meteen het dorp uit."

Nu vinden wij dat je mensen moet steunen die op de een of andere manier proberen te overleven, door een circus te exploiteren, door een dansje te doen op straat, door kranten uit te delen in de file, maakt niet uit. Het koppige principedenken dat wij beiden hebben, sloeg dus genadeloos toe. Hakken im Sand!

Maar Stenny de kroegbaas (die parttime bij de gemeente werkte, wat een toeval) schreeuwde ons daarop uit zijn raam toe dat we dan wel eens in de bak zouden kunnen komen. En dat het dan eigen schuld dikke bult was. Wij dachten stug, eensgezind en

vastberaden: prima, dan maar de bak in, maar die mensen, die gewoon proberen te overleven in de zomer, die blijven dus echt in onze wei.

We hebben wel even onze Rechtsschutzversicherung gebeld. Kregen een felle medestander aan de lijn: nee, het is uw pachtgrond, geen gemeentegrond, dus uw beslissing.

Daar dacht de burgemeester toch net iets anders over. Tijdens het gesprek in het gemeentehuis, met de circusmensen erbij, kregen we vegen uit de pan, ongelofelijk. Maar in vlekkeloos, vloeiend woest Duits deelde ik mee: ze blijven. Het is onze wei!

Thuisgekomen hadden we ineens een volkomen overspannen verpachter aan de telefoon. Hij was gebeld door opgefokte Dorfweilers. Of hij gek was geworden? Zijn lieve vrouw, een MS-patiënte, was helemaal van de kaart. Wij susten de boel, en beloofden vooral eens langs te komen. Maar het circus bleef.

Ondertussen had Michel, een reus van de vrijwillige brandweer, die op tien meter van de wei woont en toegang heeft tot brandkranen, besloten dat hij het circus, mens en dier, niet zonder water kon laten zitten bij deze hitte. Ook hij had scheiss aan de burgemeester. De tranen liepen over mijn wangen toen de

oververhitte olifant bij de brandkraan stond en door Michel lekker illegaal werd gekoeld.

De dag erna verliep vervolgens tamelijk hectisch want de olifant besloot dwars door onze omheining te walsen en het bos in te lopen. Met man en macht werd het beest weer terug de wei in gedreven. Wij lachten ons rot, maar dit had ook verkeerd kunnen aflopen. De dorpsbegraafplaats lag naast de wei.... Stel je voor.

En 's avonds zaten we dan op de koffie bij de schemerige circuscaravans, open en bloot. Het dorp sprak schande van ons en het circus. Het kon ons niets schelen. Maar er moest nu wel geld worden verdiend. Ik legde contacten met de internationale school en een stuk of twintig kinderen en ouders kwamen kijken. Ik ging zelf ook, en wat bleek: de voorstelling was ver beneden alle peil, behalve de olifant dan. Bovendien ging je bijna dood van de hitte in de tent.

Een paar dorpsbejaarden hebben de hitte trouwens nauwelijks overleefd. Waltraud, onze diepgelovige vervangoma, besloot ons namelijk fel te steunen, én de circusbijwoners. Ze marcheerde door het dorp en sommeerde alle bejaarden naar het circus te gaan en er vooral veel geld uit te geven. Een 'bevriende' boer werd

verordonneerd hooi voor de olifant te doneren. Verder haalde Waltraud zonder enige gene een smak geld op en kocht daarvan manden met groente en fruit voor de kinderen. Die zette ze 's ochtends voor dag en dauw bij de caravans.

Zelden was er zoveel oproer in Dorfweil. Er waren felle voor- en tegenstanders en de hele dorpskroeg had weken genoeg gespreksstof. Wij werden met de nek aangekeken, een tijdje, tot we een Kerstmarkt op ons erf organiseerden.

Na een pittig stuk in de lokale krant waarin wij weer eens werden genoemd, vertrokken de circusblijden en hun haveloze dieren.

We hebben ze nooit meer teruggezien. Maar ik zie hen nog steeds voor me. Arm, maar toch trots en blij met iedere hulp.

Boekje van Eigen Deeg ©2014

In basisvormgeving voor 35 euro

Een product van

Puntjes
op de l

VERSE
TEKST

smakelijke
verhalen

spraak
water

Neusje
van de Zalm

Tekstbuffet

dat leest lekker!